

Beeld/spraak

Herman RICOUR / Jozefien VAN HUFFEL

RUPELMONDE | Ooit werden op dit plein op Witte Donderdag de hongerigen gul gespijzigd. Manden met twaalfhonderd stukken brood staan nog steeds elk jaar klaar, maar het werk van barmhartigheid is een warm en volks gebeuren geworden. Burgemeester, pastoor en vormelingen werpen de zogenoemde apostelbrokken van het voormalige gemeentehuis naar beneden. Wie vangen kan, vangt. Het brood dat kinderen werpen, mogen enkel kinderen vangen, maar zelfs dan zijn de armen van de kleine jongen vooraan wellicht net te kort.

Een mooie kans voor de openbare omroep

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

De triomfketen die werden geslaakt nadat VT4 en VIJFtv waren toegewezen aan Woestijnvis en Sanoma, waren op z'n zachtst gezegd voorbarig. VUB-professor Katia Segers was de enige die er, in *Terzake*, voorzichtig op wees dat de onafhankelijkheid van een aantal redacties wel eens in het gedrang kan komen.

's Anderendaags verscheen er alvast in *Het Nieuwsblad* een slijmerig interview met de Woestijnvisbaas. Citaat: „Vandenhoute ontving ons gistermiddag met stijl: in restaurant *Michel* – één ster in de *Michelingids* – voor een glas champagne en een lunch.” We kwamen ook nog te weten dat er asperges waren gegeten. Symbolisch vermoedelijk voor de verankering van de zenders in Vlaamse grond.

Vandenhoute maakte van de gelegenheid gebruik om in dat vraaggesprek de nieuwe CEO (president-directeur) van de VRT onder bloemen te bedelven. „Met Sandra De Preter heeft de VRT voor het eerst een baas die voor stabiliteit zorgt”, zegt Vandenhoute. Met andere woorden, mevrouw de Preter moet ervoor zorgen dat Woestijnvis uit alle ruiven kan blijven eten, dat de winkel aan de Reyerslaan openblijft en de Vlaamse belastingbetaler zodoende de dure aankoop kan blijven financieren. De komedie bereikte haar hoogtepunt, toen de Woestijnvos zowaar tranen in de ogen nam. „Ik was vanmorgen op de

radio. Als ik daar bij de VRT rondloop, ben ik best emotioneel”, liet hij nog noteren.

Televisiemaken blijft een dure zaak. Michel Vandersmissen zocht enige tijd geleden in *De Standaard* zorgvuldig uit wat televisieclowns bij ons verdienen. „*Mag ik u kussen?* op Canvas leeft van de grappen van de cabaretiers. Het productiehuis wil geen tarieven bekendmaken,” zegt Vandersmissen, „maar enig rondvragen leert dat die schommelen tussen 400 euro en 1.000 tot 1.200 euro. In het laatste geval schrijft de deelnemer zijn eigen grappen.” En Vandersmissen besluit: „Is dat veel? Eigenlijk niet. Zeker niet als je weet dat Ben Crabbé per opname van *Blokken* met zo'n 1.000 euro naar huis gaat, en hij doet dat bijna elke werkdag en al vele jaren lang.”

Het Laatste Nieuws pakte uit met wat Woestijnvis-producties de VRT kosten. Volgens de krant krijgt Woestijnvis voor een aflevering van *Man Bijt Hond* van twintig minuten momenteel 30.537 euro, exclusief btw. Voor een aflevering van *De laatste show* of *De slimste mens ter wereld* schommelt het tarief tegenwoordig rond 46.981 euro. En voor een aflevering van een Woestijnvisprogramma of -serie op zondagavond zit men al ruim boven de 100.000 euro. In een tv-seizoen incasseert Woestijnvis aldus miljoenen euro. Door alle programma's op de eigen zender te programmeren, zouden die inkomsten – die ruim boven

de marktconforme prijzen liggen – wegvallen, aldus letterlijk de krant.

Dat een blad voordeel heeft om samen te gaan met een televisiezender, is lang niet bewezen. In Nederland staan zelfs beursanalisten daar sceptisch tegenover. De zogeheten 'synergie' die daardoor zou worden opgewekt, bestaat slechts in het hoofd van een paar warrige Vlaamse communicatieprofs.

Het is ook lang niet zeker dat er zich een wonderbare vermenigvuldiging van kijkers zal voltrekken eenmaal de Woestijnvissen in die kanalen zwemmen. Een aantal BV's heeft al eens zijn kunstjes op VT4 vertoond, maar keerde schoorvoetend terug. En zullen adverteerders bereid zijn om veel hogere tarieven te betalen, omdat ze bij hun televisiespots nu ook een hoop papieren advertenties krijgen? En hoeveel fidele Woestijnvisfans zullen het kunnen opbrengen om op de pointe van de mop te wachten tot de paarse Milka-koe is uitgemolken?

De ervaring heeft geleerd dat de Vlaamse televisiekijker gehecht is aan zijn openbare omroep. Zijn toestel staat vast afgesteld op één. Nu er opnieuw ruimte komt (ook financieel) voor de eigen programma's, is het voor de VRT een mooie kans om weer een echte openbare omroep te worden, die zijn kijkers belooft met betrouwbare, kwaliteitsvolle en aangename programma's. 99